

Prezidents Tomass S. Monsons

Palieciēt svētājās vietās

Sazināšanās ar mūsu Debesu Tēvu — ieskaitot mūsu lūgšanas Viņam un Viņa sniegto iedvesmu mums — ir nepieciešama, lai mēs varētu izturēt dzīves vētras un nelaiimes.

Mani dārgie brāļi un māsas, šorīt mēs esam dzirdējuši lieliskus vēstījumus, un es uzslavēju visus, kas ir piedalījušies šajā konferencē. Mēs it īpaši priecājamies, ka ar mums kopā atkal ir Elders Roberts D. Heilzs un ka viņš jūtas labāk. Mēs tevi mīlam, Bob.

Kad es domāju, ko es jums šorīt gribētu teikt, es sajutu iedvesmu dalīties kādās domās un sajūtās, kuras, es uzskatu, ir piemērotas un savlaicīgas. Es lūdzu, lai es tiktu Gara vadīts savā runā.

Es esmu nodzīvojis uz šīs Zemes jau 84 gadus. Nelielam ieskatam, es piedzimu tajā pašā gadā, kad Čārlzs Lindbergs pirmo reizi vēsturē viens nepārtrauktā lidojumā pārlidoja Atlantijas okeānu no Ņujorkas līdz Parīzei viena dzinēja vienvietīgā divplāksnī. Daudz kas ir mainījies šo 84 gadu laikā. Cilvēks jau labu laiku atpakaļ ir nolaidies uz Mēness un atgriezies atpakaļ. Patiesībā vakardienas zinātniskā fantastika ir kļuvusi par šodienas realitāti. Šī realitāte, pateicoties mūsdienu tehnoloģijām,

mainās tik ātri, ka mēs tikko spējam tai tikt līdz — ja vispār spējam. Tiem no mums, kuri atceramies ciparripas tālruņus un mehāniskās rakstāmmašīnas, šodienas tehnoloģijas ir vairāk kā vienkārši apbrīnojamas.

Arī sabiedrības morāles standarti ir mainījušies straujā tempā. Uzvedība, ko kādreiz uzskatīja par nepiedienīgu un netikumīgu, tagad tiek ne tikai paciesta, bet arī arvien vairāk cilvēku to uzskata par pieņemamu.

Nesen *Wall Street Journal* es izlasīju Džonatana Saksa, Britu sadraudzības virsrabīna, rakstu. Cita starpā viņš raksta: „Burtiski gandrīz katrā Rietumu sabiedrībā 1960-ajos gados notika morālā revolūcija — tradicionālās atturības ētikas pilnīga atmešana. Kā dziedāja „Bītlī”, viss, kas tev ir vajadzīgs, ir mīlestība. Jūdu un kristiešu morāles kodekss tika atmests. Tā vietā nāca [paruna]: *[Dari] jebko, kas tev šķiet pieņemams*. Desmit baušļi tika pārrakstīti kā Desmit radoši priekšlikumi.”

Rabīns Sakss turpināja žēloties: „Mēs esam tērējuši savu morālo

kapitālu ar tādu pašu neapdomīgu nepiespiestību, ar kādu mēs esam tērējuši savu finanšu kapitālu. . . .

Daudzviet pasaulē reliģija ir novecojusi un nav pretbalss kultūruzskatam — pērc, tērē, valkā, dižojies, jo tu esi tā vērts. Vēstījuma būtība ir tāda, ka tikumiska uzvedība ir novecojusi, sirdsapziņa ir domāta cilvēkiem, kuriem trūkst pašpaļāvības, un vienīgais primārais bauslis ir: „Tev nebūs tikt pieķertam.”¹

Mani brāļi un māsas, tas — diemžēl — raksturo lielāko daļu šodienas pasaules. Vai mēs lauzām rokas izmisumā un brīnāmies, kā lai mēs tādā pasaulē izdzīvojam? Nē. Patiesi, mums mūsu dzīvēs ir Jēzus Kristus evaņģēlijs, un mēs zinām, ka tikumiska uzvedība nav novecojusi, ka mums ir sirdsapziņa, kas mūs vada, un ka mēs esam atbildīgi par savu rīcību.

Kaut arī pasaule ir mainījusies, Dieva likumi paliek nemainīgi. Tie nav mainījušies, tie nemainīsies. Desmit baušļi ir tieši tas, kas tie ir — baušļi. Tie *nav* ieteikumi. Tie ir tikpat nepieciešami šodien, cik nepieciešami tie bija tad, kad Dievs tos deva Israēla bērniem. Ja vien mēs ieklausāmies, mēs sadzirdam Dieva atbalsi, kas runā uz mums šeit un tagad:

„Tev nebūs citus dievus turēt Manā priekšā.

Netaisi sev elku tēlu. . . .

Tev nebūs Tā Kunga, sava Dieva, Vārdu nelietīgi valkāt. . . .

Piemini sabata dienu, ka tu to svēti. . . .

Godini savu tēvu un savu māti. . . .

Tev nebūs nokaut.

Tev nebūs laulību pārkāpt.

Tev nebūs zagat.

Tev nebūs nepatiesu liecību dot. . . .

Tev nebūs iekārot.”²

Mūsu uzvedības kodekss ir galīgi noteikts; tas nav apspriežams. Tas ir atrodams ne tikai Desmit baušļos, bet arī Kalna sprediķī, ko mums deva Glābējs, kad viņš dzīvoja uz Zemes. Tas ir atrodams viscaur Viņa mācībās. Tas ir atrodams mūsdienu atklāsmju vārdos.

Mūsu Debesu Tēvs ir tāds pats vakar, šodien un mūžīgi. Praviētis Mormons mums saka, ka Dievs ir „nemainīgs no visas mūžības uz visu mūžību”.³ Šajā pasaulē, kur šķiet, ka gandrīz viss mainās, Viņa pastāvība ir kaut kas, uz ko mēs varam paļauties, enkurs, pie kura mēs varam stingri pieķerties un būt drošībā, ka netiksīm aizskaloti nezināmos ūdeņos.

Dažreiz jums varētu šķist, ka cilvēki pasaulē dzīvo daudz jautrāk nekā jūs. Dažiem varētu likties, ka uzvedības kodekss, kuru mēs Baznīcā stingri ievērojam, ir ierobežojošs. Mani brāļi un māsas, es jums tomēr paziņoju, ka nav *nekā*, kas varētu ienest vairāk prieka mūsu dzīvēs vai vairāk miera mūsu dvēselēs, kā Gars, kas var nākt pie mums, kad mēs sekojam Glābējam un turam baušļus. Gars nevar būt klāt tādās aktivitātēs, kādās tik liela pasaules daļa piedalās. Apustulis Pāvils paziņoja šādu patiesību: „Miesīgais cilvēks nesatver to, kas nāk no Dieva Gara; jo tas viņam ir ģeķība, viņš to nevar saprast, jo tas ir garīgi apspriežams.”⁴ Termins *miesīgais cilvēks* var attiekties uz jebkuru no mums, ja mēs atļaujam sev par tādu kļūt.

Mums ir jābūt modriem pasaulē, kas ir tik tālu novirzījies no garīgām lietām. Tas ir ārkārtīgi svarīgi, ka mēs noraidām jebko, kas nesakrīt ar mūsu standartiem, un tajā pašā laikā neatsakāmies no tā, ko mēs vēlamies visvairāk — mūžīgo dzīvi Dieva valstībā. Laiku pa laikam vētras plosīsies pie mūsu māju durvīm, jo tās ir neizbēgama mūsu mirstīgās esamības daļa. Tomēr mēs būsim daudz labāk sagatavojušies, lai cīnītos ar tām, lai

mācītos no tām un lai pārvarētu tās, ja mūsu dzīves pamatā būs evaņģēlijs un Glābēja mīlestība — mūsu sirdīs. Praviētis Jesaja paziņoja: „Taisnības auglis būs miers un taisnības panākums — klusums un drošība mūžīgi.”⁵

Lai būtu *pasaulē*, taču vienlaicīgi nebūtu *no pasaulē*, ir nepieciešams, lai mēs sazinātos ar savu Debesu Tēvu lūgšanā. Viņš vēlas, lai mēs lūgtu; Viņš atbildēs uz mūsu lūgšanām. Kā rakstīts 3. Nefija 18. nodaļā, Glābējs mūs brīdināja: „Jums ir jābūt modriem un vienmēr jālūdz, lai jūs nekristu kārdinājumā, jo Sātans grib jūs iegūt. . . .

Tādēļ jums vienmēr būs lūgt Tēvu Manā Vārdā;

un visu, ko jūs lūgsit Tēvam Manā Vārdā, kas ir taisnīgi, ticot, ka jūs saņemsit, lūk, tas jums taps dots.”⁶

Es saņēmu savu liecību par lūgšanas spēku aptuveni 12 gadu vecumā. Es biju cītīgi strādājis, lai nopelnītu nedaudz naudas, un man bija izdevies sakrāt piecus dolārus. Tas bija Lielās depresijas laikā, kad pieci dolāri bija ievērojama naudas summa — it īpaši 12-gadīgam zēnam. Es iedevu visas savas monētas, kuru summa bija pieci dolāri, savam tēvam, un viņš man iedeva pretī piecu dolāru banknoti. Es zinu, ka bija kaut kas konkrēts, ko es vēlējos iegādāties par šiem pieciem dolāriem, lai gan pēc visiem šiem gadiem es nevaru atcerēties, kas tas bija. Es tikai atceros, cik svarīga man bija tā nauda.

Toreiz mums nebija veļas mazgājamās mašīnas, tādēļ katru nedēļu mana māte sūtīja mūsu veļu uz veļas mazgātavu. Pēc pāris dienām izmazgātā un slapjā veļa mums tika atdota, un māte to izkāra uz veļas auklas aiz mājas — pagalmā.

Es biju iebāzis savu piecu dolāru banknoti džinsu bikšu kabatā. Kā jūs droši vien varat nojaust, mani džinsi tika aizsūtīti uz veļas mazgātavu ar visu naudu. Kad es atskārtu, kas bija noticis, es biju noraizējies līdz nelabumam. Es zināju, ka pirms mazgāšanas kabatas parasti tika pārbaudītas.

Ja mana nauda nebūtu atrasta un paņemta pārbaudes procesa laikā, es zināju pavisam droši, ka tā izkristu no kabatas mazgāšanas laikā un to atrastu mazgātavas darbinieks, kurš nezinātu, kam to atdot, pat ja viņam būtu tāda vēlēšanās. Varbūtība, ka saņemšu atpakaļ savus piecus dolārus, bija niecīga — šo faktu apstiprināja arī mana dārgā māte, kad biju viņai pateicis, ka biju atstājis naudu kabatā.

Es vēlējos atgūt to naudu; man tā bija vajadzīga; es biju strādājis ļoti cītīgi, lai to nopelnītu. Es aptvēru, ka bija tikai viena lieta, ko es varēju darīt. Būdamas galējā izmisumā, es vērsos pie sava Tēva Debesīs un lūdzu Viņu pasargāt manu naudu manu bikšu kabatā, līdz izmazgātā un slapjā veļa tiks mums atdota.

Pēc divām ļoti garām dienām, kad kravas automašīnai vajadzēja ierasties ar mūsu veļu, es sēdēju pie loga un gaidīju. Kad automašīna apstājās ietves malā, mana sirds strauji sitās. Tikko slapjā veļa tika ienesta mājā, es satvēru savas džinsu bikses un aizskrēju uz savu guļamistabu. Ar drebošām rokām es sniezos kabatā pēc naudas. Kad es uzreiz neko neatradu, es nodomāju, ka viss ir zudis. Un tad mani pirksti pieskārs tai slapjajai piecu dolāru banknotei. Kad es to izvilku no kabatas, mani pārņēma spēcīga atvieglojuma sajūta. Es sirsnīgā lūgšanā pateicos Debesu Tēvam, jo zināju, ka Viņš bija atbildējis uz manu lūgšanu.

Kopš tā laika neskaitāms skaits manu lūgšanu ir ticis uzklauts. Nav pagājusi neviena diena, kad es nebūtu sazinājies ar Debesu Tēvu lūgšanā. Šis attiecības man ir ļoti dārgas — bez tām es burtiski būtu pazudis. Ja jums nav tādu attiecību ar Debesu Tēvu, es mudīnu jūs strādāt, lai jums tādas būtu. Ja jūs tā darīsiet, jums būs tiesības uz Viņa iedvesmu un vadību savā dzīvē — tas ir nepieciešams katram no mums, ja mēs vēlamies izdzīvot garīgi savā pagaidu uzturēšanās laikā uz Zemes. Šāda iedvesma un vadība ir dāvanas,

ko Viņš brīvi dod tiem, kuri pēc tām lūdž. Cik gan dārgas tās ir!

Es vienmēr jutos pazemīgs un pateicīgs, kad Debesu Tēvs sazinās ar mani caur Savu iedvesmu. Es esmu iemācījies to atpazīt, paļauties uz to un paklausīt tai. Šādu iedvesmu es esmu saņēmis atkal un atkal. Kāds diezgan dramatisks atgadījums notika 1987. gada augustā, Frankfurtes Vācijas Tempļa iesvētīšanas laikā. Prezidents Ezra Tafts Bensons bija kopā ar mums vienu vai divas dienas iesvētīšanas ceremonijas sākumā, taču vēlāk atgriezās mājās, tādēļ man bija tā iespēja vadīt pārējās sesijas.

Sestdien mums bija sesija Baznīcas locekļiem no Nīderlandes, kuri piederēja Frankfurtes Tempļa apgabalam. Es labi pazinu vienu no mūsu izcilajiem vadītājiem no Nīderlandes, brāli Pīteru Mouriku. Pirms pašas sesijas es sajutu skaidru iedvesmu, ka brālis Mouriks ir jāaicina uzrunāt savus holandiešu Baznīcas locekļus tajā sesijā un ka patiesībā viņam jābūt pirmajam runātājam. Tā kā es viņu neredzēju templī tajā rītā, es nodevu zīmīti Elderam Karlosam E. Esejam, mūsu reģiona prezidentam, jautājot, vai Pīters Mouriks apmeklēs šo sesiju. Tieši pirms es piecēlos, lai sāktu vadīt sesiju, es saņēmu zīmīti no Eldera Eseja, kurā bija teikts, ka brālis Mouriks *neapmeklēs* šo sesiju un ka viņam bija kādas citas darīšanas, un ka viņš plāno apmeklēt iesvētīšanas sesiju templī nākamajā dienā kopā ar militārpersonu stabiem.

Kad es nostājos pie kanceles, lai sveicinātu klātesošos un iepazīstinātu viņus ar sesijas programmu, es vēlreiz saņēmu nepārprotamu iedvesmu, ka man bija jāpiesaka Pīters Mouriks kā pirmais runātājs. Tas bija pretēji visiem maniēmiem instinktiem, jo es tikko biju saņēmis ziņu no Eldera Eseja, ka brālis Mouriks noteikti *neatrodas* templī. Tomēr, paļaujoties uz iedvesmu, es pieteicu kora uzstāšanos, lūgšanu un tad teicu,

ka mūsu pirmais runātājs būs brālis Pīters Mouriks.

Kad es atkal apsēdos savā vietā, es paskatījos uz Elderu Eseju; es saskatīju nemieru viņa sejā. Viņš vēlāk man teica, ka tad, kad es biju pieteicis brāli Mouriku kā pirmo runātāju, viņš nespēja noticēt savām ausīm. Viņš zināja, ka es biju saņēmis viņa zīmīti un ka es to tiešām biju izlasījis, un viņš nespēja izprast, kādēļ es pieteicu brāli Mouriku kā runātāju, zinot, ka templī viņa nekur nebija.

Laikā, kad norisinājās šie notikumi, Pīters Mouriks bija sapulcē reģiona birojā Portštrases ielā. Turpinoties viņa sapulcei, viņš pēkšņi pagriezās pret Elderu Tomasu A. Haksu, jaunāko, kurš toreiz bija reģionālais pārstāvis, un jautāja: „Cik ātri tu vari mani aizvest līdz templim?”

Elder Hakss, kurš bija pazīstams ar to, ka diezgan ātri vadīja savu mazo sporta automašīnu, atbildēja: „Es tevi varu turp aizvest 10 minūtēs! Bet kādēļ tev jābrauc uz templi?”

Brālis Mouriks atzina, ka nespēj pamatot, kādēļ viņam vajadzēja braukt uz templi, taču teica, ka zina, ka viņam tur jābūt. Viņi abi nekavējoties devās uz templi.

Kora brīnišķīgās dziedāšanas laikā es skatījos visapkārt, domādams kuru katru brīdi ieraudzīt Pīteru Mouriku. Taču es viņu neredzēju. Tomēr neparasti ir tas, ka es neizjutu nekādu nemieru. Es jutu maigu, nenoliedzamu pārliecību, ka viss būs labi.

Brālis Mouriks ienāca pa tempļa parādes durvīm, ievada lūgšanai tieši beidzoties, un joprojām nezināja, kāpēc bija ieradies. Viņam steidzīgi ejot pa gaiteni, viņš redzēja manu attēlu monitorā un dzirdēja manu paziņojumu: „Tagad mūs uzrunās brālis Pīters Mouriks.”

Elderam Esejam par pārsteigumu, Pīters Mouriks nekavējoties ienāca istabā un ieņēma savu vietu uz paaugstinājuma.

Pēc sesijas mēs ar brāli Mouriku pārrunājām to, kas bija noticis pirms

viņa uzstāšanās. Es esmu domājis par to iedvesmu, ko tajā dienā saņēmu ne tikai es, bet arī brālis Pīters Mouriks. Šī ievērojamā pieredze ir devusi man nenoliedzamu liecību par to, cik svarīgi ir būt cienīgam, lai spētu saņemt šādu iedvesmu un tad paļauties uz to — un paklausīt tai — kad tā tiek saņemta. Es zinu bez šaubām, ka Tas Kungs vēlējas, lai tie cilvēki, kas piedalījās tajā Frankfurtes Tempļa iesvētīšanas sesijā, dzirdētu Viņa kalpa, brāļa Pītera Mourika, spēcīgo un aizkustinošo liecību.

Mani mīlie brāļi un māsas, sazināšanās ar Debesu Tēvu — ieskaitot mūsu lūgšanas Viņam un Viņa sniegto iedvesmu mums — ir nepieciešama, lai mēs varētu izturēt dzīves vētras un nelaimes. Tas Kungs mūs aicina: „Tuvojieties Man un Es tuvošos jums; meklējiet uzcītīgi Mani un jūs atradīsiet Mani.”⁷ Ja mēs tā darīsim, mēs jutīsim Viņa Garu savās dzīvēs, kas mums dos vēlēšanos un drosmi stāvēt spēcīgi un stingri taisnīgumā — „[palikt] svētajās vietās un [neizkustēties].”⁸

Pārmaiņu vējiem pūšot mums visapkārt un sabiedrības morālei turpinot sairt mūsu acu priekšā, kaut mēs varētu atcerēties Tā Kunga dārgos solījumus tiem, kas paļaujas uz Viņu: „Nebīsties, jo Es esmu ar tevi! Neatkāpies, jo Es esmu tavs Dievs! Es tevi stiprinu, Es tev arī palīdzu, Es tevi uzturu ar Savas taisnības labo roku!”⁹

Kas par solījumu! Kaut mēs saņemtu šādu svētību, es lūdzu mūsu Kunga un Glābēja, Jēzus Kristus, svētajā Vārdā, āmen.

ATSAUCES

1. Skat. Jonathan Sacks, „Reversing the Decay of London Undone”, *Wall Street Journal*, 2011. g. 20. aug., online.wsj.com; uzsvērums pievienots. *Piezīme*: Lords Sakss ir Sadraudzības valstu ebreju apvienoto draudžu virsrabins.
2. 2. Mozus 20:3–4, 7–8, 12–17.
3. Moronija 8:18.
4. 1. korintiēšiem 2:14.
5. Jesajas 32:17.
6. 3. Nefijs 18:18–20.
7. Mācība un Derības 88:63.
8. Mācība un Derības 87:8.
9. Jesajas 41:10.

Mācības mūsdienām

Melhisedeka priesterības un Palīdzības biedrības sanāksmes katra mēneša ceturtajā svētdienā tiks veltītas tēmai „Mācības mūsdienām”. Katru stundu var sagatavot pēc vienas vai vairākām runām no iepriekšējās Vispārējās konferences (skat. zemāk doto tabulu). Stabu un apgabalu prezidenti var izvēlēties, kuras runas izmantot, vai arī viņi var šo atbildību piešķirt bīskapiem un draudžu prezidentiem. Vadītājiem ir jāuzsver, ka ir svarīgi, lai Melhisedeka priesterības brāļi un Palīdzības biedrības māsas attiecīgajā svētdienā studētu tās pašas runas.

Tie, kas apmeklē ceturtais svētdienas stundas, tiek mudināti studēt un ņemt līdzi uz nodarbību jaunāko Vispārējās konferences žurnāla izdevumu.

Ieteikumi, kā runām sagatavot nodarbību

Lūdziet, lai ar jums būtu Svētais Gars, kad jūs studējat un

mācāt runu/runas. Jūs varat sajukt vīlinājumu sagatavot stundu, izmantojot citus materiālus, taču apstiprinātā mācību programmā ir ietvertas konferences runas. Jūsu uzdevums ir palīdzēt citiem mācīt un dzīvot pēc evaņģēlija, kā tas ir mācīts iepriekšējā Baznīcas Vispārējā konferencē.

Pārskatiet runu/runas, meklējot principus un mācības, kas atbilstu nodarbības dalībnieku vajadzībām. Meklējiet arī stāstus, Rakstu pantus un izteikumus no runas/runām, kas palīdzēs jums mācīt šīs patiesības.

Sagatavojiet plānu, kā mācīt principus un mācības. Jūsu plānam vajadzētu ietvert jautājumus, kas palīdzētu nodarbības dalībniekiem:

- atrast runā/runās principus un mācības;
- domāt par to nozīmi;
- dalīties izpratnē, domās, pieredzē un liecībās;
- pielietot šos principus un mācības savā dzīvē.

MĒNEŠI, KAD TIEK MĀCĪTAS NODARBĪBAS	CETURTĀS SVĒTDIENAS STUNDAS MATERIĀLI
2011. g. novembris–2012. g. aprīlis	Runas, kas publicētas 2011. gada novembra <i>Liahonā</i> *
2012. g. maijs–2012. g. oktobris	Runas, kas publicētas 2012. gada maija <i>Liahonā</i> *

*Šīs runas daudzās valodās ir pieejamas conference.lds.org.

Prezidents Dīters F. Uhtdorfs
Otrais padomnieks Augstākajā Prezidijā

Jūs esat Viņam svarīgi

Lai noteiktu dvēseles vērtību, Tas Kungs izmanto svarus, kas ļoti atšķiras no pasaulē izmantotajiem.

Mozu, vienu no dižākajiem praviešiem, ko pasaule jebkad pazinusi, uzaudzināja faraona meita, un pirmos 40 savas dzīves gadus viņš pavadīja Ēģiptes krāšņajos namos. Viņš personīgi iepazīna šīs senās valsts godību un diženumu.

Vairākus gadus vēlāk kāda attāla kalna virsotnē, kas atradās ļoti tālu no varenās Ēģiptes krāšņuma un greznības, Mozus stāvēja Dieva klātbūtnē un runāja ar Viņu vaigu vaigā, kā cilvēks runā ar savu draugu.¹ Šī apmeklējuma laikā Dievs parādīja Mozum Savu roku darbu, sniedzot viņam ieskatu Savu darbā un godībā. Kad vīzija bija beigusies, Mozus nokrita pie zemes un tur nogulēja daudzas stundas. Kad viņa spēks beidzot bija atgriezies, viņš aptvēra ko tādu, kas viņam nebija ienācis prātā visu to gadu laikā, kad viņš mita faraona galmā.

„Es zinu,” viņš teica, „ka cilvēks nav nekas.”²

Mēs esam niecīgāki, nekā mēs domājam

Jo vairāk mēs uzzinām par Visumu, jo vairāk mēs saprotam — vismaz nedaudz — no tā, ko zināja Mozus.

Visums ir tik plašs, noslēpumains un varens, ka cilvēka prāts to nespēj aptvert. „Pasaules bez skaita Es esmu radijs,” Dievs teica Mozum.³ Skaista šīs patiesības liecība ir brīnumi, kas nakts laikā redzami debesīs.

Ir tikai dažas lietas, kas mani ir pildījušas ar tādu elpu aizraujošu bijību kā lidošana nakts melnumā pāri okeāniem un kontinentiem un raudzišanās no lidmašīnas kabīnes uz miljoniem zvaigžņu bezgalīgo godību.

Astronomi ir mēģinājuši noteikt zvaigžņu skaitu Visumā. Kāda zinātnieku grupa lēš, ka zvaigžņu skaits, ko iespējams saskatīt ar mūsdienu teleskopiem, ir 10 reizes lielāks par visas pasaules pludmaļu un tuksnešu smilšu graudiņu skaitu.⁴

Šim secinājumam ir pārsteidzoša līdzība ar senā pravieša Ēnoha paziņojumu: „Ja tas būtu iespējams, ka cilvēks varētu saskatīt zemes daļiņas, jā, miljoniem zemju, līdzīgi šai, tas nebūtu sākums Tava radītā skaitlim.”⁵

Zinot Dieva radītā bezgalīgumu, nav brīnums, ka diženais ķēniņš Benjamins saviem ļaudīm deva padomu — „vienmēr [pieminēt] Dieva diženumu un jūsu pašu niecību.”⁶

Mēs esam lieliskāki, nekā mēs domājam

Taču, kaut arī cilvēks nav nekas, es izjūtu izbrīnu un bijību, domājot, ka „dvēseļu vērtība ir liela Dieva acīs”.⁷

Un tajā pat laikā mēs varētu raudzīties Visuma plašumos un teikt: „Kas gan ir cilvēks salīdzinājumā ar radības godību?” Pats Dievs ir teicis, ka mēs esam iemesls, kāpēc Viņš radīja Visumu! Viņa darbs un Viņa godība — šī lieliskā Visuma nolūks — ir izglābt un paaugstināt cilvēci.⁸ Citiem vārdiem, mūžības milzīgais plašums, bezgalīgā telpas un laika godība un noslēpumi ir izveidoti tādu parastu mirstīgo cilvēku labumam kā jūs un es. Mūsu Debesu Tēvs radīja Visumu, lai mēs varētu sasniegt savu potenciālu kā Viņa dēli un meitas.

Tas ir cilvēka paradokss: salīdzinājumā ar Dievu cilvēks nav nekas; tomēr mēs Dievam esam viss. Lai arī uz bezgalīgi radītā fona mēs šķietam niecīgi, mūsu dvēselēs kvēlo mūžīgās uguns dzirksts. Mums ir dots neaptverams paaugstināšanas apsolījums — pasaules bez gala. Un Dievs ļoti vēlas mums palīdzēt to sasniegt.

Lepnības mulķība

Tas lielais krāpnieks zina, ka viens no viņa efektīvākajiem līdzekļiem, lai Dieva bērnus novirzītu no pareizā ceļa, ir apelēt pie cilvēka paradoksa galējībām. Attiecībā uz dažiem cilvēkiem viņš izmanto viņu noslieci uz lepību, liekot tiem dižoties un mudinot viņus ticēt iedomām par viņu svarīgumu un neuzvaramību. Viņš saka tiem, ka viņi ir pārāki par parastiem cilvēkiem un ka, pateicoties spējam, pirmdzimtībai vai sociālajam statusam, uz viņiem neattiecas vispārpieņemtā apkārtējā kārtība.

Viņš vedina tos secināt, ka tādēļ viņi nav pakļauti nekādiem likumiem un viņus nedrīkst traucēt ar kāda cita cilvēka problēmām.

Tiek uzskatīts, ka Ābrahāmam Linkolnam ir paticis dzejolis, kur teikts:

*Ak, kādēļ gan cilvēkam lepnam
ir jāklūst?*

*Kā meteors straujš, kā mākonis
slīdošs,*

*Kā gaismas stars zūdošs, kā vilnis
plīstošs*

*Ik cilvēks no dzīves uz viņsauli
aiziet.⁹*

Jēzus Kristus mācekļi saprot, ka salīdzinājumā ar mūžību mūsu esamība šajā mirstīgajā sfērā ir tikai „mazs brītiņš” telpā un laikā.¹⁰ Viņi zina, ka cilvēka patiesajai vērtībai ir maz sakara ar to, ko augstu vērtē pasaule. Viņi zina, ka, ja savāktu kopā visas pasaules naudu, ar to nevarētu nopirkt pat maizes klaipu Debesīs.

Tie, kuri „[iemantos] Dieva valstību”¹¹, ir tie, kuri kļūš „kā bērns — [pakļāvīgi, lēnprātīgi, pazemīgi, pacietīgi, pilni mīlestības].”¹² „Jo katrs, kas pats paaugstinās, taps pazemots, bet, kas pats pazemojas, taps paaugstināts.”¹³ Šādi mācekļi saprot arī to, „ka tad, kad jūs kalpojat saviem tuvākajiem, jūs patiesībā kalpojat savam Dievam”.¹⁴

Mēs neesam aizmirsti

Vēl viens veids, kā Sātans mūs maldina, — atņemot drosmi. Viņš mēģina vērst mūsu uzmanību uz mūsu pašu mazsvarīgumu, līdz mēs sākam šaubīties, ka mēs esam kā vērti. Viņš mums stāsta, ka mēs esam pārāk niecīgi, lai mūs ievērotu, ka mēs esam aizmirsti — it īpaši, ka mūs ir aizmirsis Dievs.

Ļaujiet man dalīties ar jums kādā personīgā pieredzē, kas, iespējams, var palīdzēt kādam, kurš jūtas mazsvarīgs, aizmirsts vai vientuļš.

Pirms daudziem gadiem es piedalījos pilotu apmācībā ASV gaisa spēkos. Es biju tālu no savām mājām

— jauns Rietumvācijas kareivis, kurš bija dzimis Čehoslovākijā, uzaudzis Austrumvācijā un angļiski runāja ar lielām grūtībām. Es skaidri atceros savu ceļojumu uz mūsu apmācības vietu Teksasā. Es lidmašīnā sēdēju blakus kādam pasažierim, kurš runāja ar izteiktu dienvidu štatu akcentu. Es nesapratu gandrīz ne vārda, ko viņš teica. Patiesībā es prātoju, vai tik man visu laiku nav mācīta nepareiza valoda. Mani biedēja doma, ka par kārotajām vietām pilotu apmācībā man būs jāsaņem ar studentiem, kuriem angļu valoda ir dzimtā valoda.

Kad es ierados gaisa karaspēka bāzē, nelielajā Bigspringas pilsētiņā Teksasā, es meklēju un atradu Pēdējo dienu svēto draudzi, ko veidoja neliels skaits brīnišķīgu Baznīcas locekļu, kuri tikās īrētās telpās gaisa karaspēka bāzē. Baznīcas locekļi bija nodevušies neliela sanāksmju nama celtniecībai, kas būtu pastāvīga pulcēšanās vieta. Tajos laikos lielu daļu jauno celtni būvniecības darba veica Baznīcas locekļi.

Dienu no dienas es apmeklēju savas pilotu apmācības un uzcītīgi studēju, un pēc tam lielāko daļu sava brīvā laika pavadīju, strādājot pie jaunā sanāksmju nama celšanas. Tur es uzzināju, ka „divreiz četri” ir nevis deju solis, bet koka gabaliņš. Es arī apguvu svarīgu izdzīvošanas prasmi — sitot naglai, netrāpīt pa savu ikšķi.

Es pavadīju tik daudz laika, strādājot pie sanāksmju nama, ka draudzes prezidents — kurš nejausā kārtā bija viens no mūsu lidošanas instruktoriem — pauda bažas, ka man, iespējams, vajadzētu vairāk laika pavadīt studējot.

Arī mani draugi un citi studējošie piloti iesaistījās brīvā laika aktivitātēs, lai gan es domāju, ka būtu pareizi teikt, ka dažas no šīm aktivitātēm nebija saskaņā ar mūsdienu brošūru *Jaunatnes morāles stiprināšanai*. Kas attiecas uz mani, man patika aktīvi līdzdarboties tajā nelielajā rietumu Teksasas draudzē, praktiski pielietot savas jauniegūtās namdara iemaņas un uzlabot savas angļu valodas

zināšanas, pildot savus skolotāja aicinājumus eldru kvorumā un Svētdienas skolā.

Tajā laikā Bigspringa, neraugoties uz tās nosaukumu, bija neliela, mazsvarīga un mazpazīstama vieta. Un bieži vien es pats arī jutos tieši tāpat — mazsvarīgs, mazpazīstams un diezgan vientuļš. Tomēr es ne reizi nešaubījos, ka Tas Kungs būtu mani aizmirsis vai ka Viņš nespētu mani tur atrast. Es zināju, ka Debesu Tēvam nebija tik svarīgi, kur es atrados, kur es stājos ierindā līdzās citiem pilotu apmācības klasē vai kāds bija mans Baznīcas aicinājums. Viņam svarīgi bija tas, ka es dariju vislabāko, ko es spēju, ka mana sirds bija pievērsta Viņam un ka es vēlējos palīdzēt apkārtējiem. Es zināju, ka, ja es darišu to labāko, ko es spēju, viss būs kārtībā.

Un viss bija kārtībā.¹⁵

Pēdējie būs pirmie

Tam Kungam ir pilnīgi vienalga, vai mēs savas dienas pavadām, strādājot marmora zālēs vai zirgu stallos. Viņš zina, kas mēs esam, neatkarīgi no tā, cik necili ir mūsu apstākļi. Savā pašā veidā un Saviem svētajiem nolūkiem Viņš izmantos tos, kuri savas sirdis ir pievērsuši Viņam.

Dievs zina, ka daži no izcilākajiem cilvēkiem, kas jebkad dzīvojuši, nekad neparādīsies vēstures hronikās. Tās ir svētas, pazemīgas dvēseles, kas ir līdzinājušās Glābēja piemēram un savu dzīvi veltījušas labiem darbiem.¹⁶

Viens šāds pāris, mana drauga vecāki, ar piemēru man ilustrē šo principu. Vīrs strādāja tērauda rūpnīcā Jūtā. Pusdienlaikā viņš paņēma savus Svētos Rakstus vai kādu Baznīcas žurnālu un lasīja. Kad to redzēja citi strādnieki, tie viņu izsmēja un apstrīdēja viņa ticību. Kad vien viņi to darija, viņš runāja ar tiem laipni un pārliecinoši. Viņš nepieļāva, ka viņu necieņa padarītu viņu dusmīgu vai satrauktu.

Pēc vairākiem gadiem viens no skaļākajiem izsmējējiem smagi saslima. Pirms savas nāves viņš

palūdza, lai viņa bērēs runātu šis pazemīgais vīrs, — un viņš to izdarīja.

Šis uzticīgais Baznīcas loceklis nekad neizcēlās ar sociālo statusu vai turību, taču viņam bija liela ietekme uz visiem, kuri viņu pazina. Viņš nomira nelaiimes gadījumā rūpnīcā, kad bija apstājies, lai palīdzētu kādam citam strādniekam, kurš bija iekritis sniegā.

Tā gada laikā viņa — par atraitni kļuvušanai — sievai bija jāpārcieš smadzeņu operācija, pēc kuras viņa nespēja staigāt. Taču cilvēkiem patīk nākt un pavadīt ar viņu laiku, jo viņa klausās. Viņa atceras. Viņai nav vien- alga. Tā kā viņa nespēj rakstīt, viņa iegūmē savu bērnu un mazbērnu tālruņu numurus. Viņa ar mīlestību atceras dzimšanas dienas un gadadienas.

Tie, kuri viņu apmeklē, prom dodas ar labākām izjūtām par dzīvi un par sevi. Viņi sajūt viņas mīlestību. Viņi zina, ka viņa mīl. Viņa nekad nesūdzas, bet velta savu laiku, lai svētītu citu cilvēku dzīves. Viena no viņas draudzenēm teica, ka šī sieviete ir viena no nedaudzajiem cilvēkiem, ko viņa jebkad pazinusi, kura patiesi ar piemēru ilustrē Jēzus Kristus mīlestību un dzīvi.

Šis pāris varētu būt viens no pirmajiem, par ko varētu teikt, ka viņi šai pasaulei nebija īpaši nozīmīgi. Taču, lai noteiktu dvēseles vērtību, Tas Kungs izmanto svarus, kas ļoti atšķiras no pasaulē izmantotajiem. Viņš pazīst šo uzticīgo pāri, Viņš mīl viņus. Viņu rīcība ir dzīva liecība par viņu stipro ticību Viņam.

Jūs esat Viņam svarīgi

Mani drāži un māsas, tā varētu būt patiesība, ka cilvēks nav nekas salīdzinājumā ar Visuma varenību.

Dažkārt mēs pat varam justies maznozīmīgi, neievēroti, vientuļi vai aizmirsti. Taču vienmēr atcerieties — jūs esat Viņam svarīgi! Ja jums jebkad rodas šaubas, padomājiet par šādiem četriem dievišķiem principiem:

Pirmais — Dievs mīl pazemīgo un lēnprātīgo, jo „tas ir lielākais Debesu valstībā”.¹⁷

Otrais — Tas Kungs uzticas, „lai [Viņa] evaņģēlija pilnība varētu tikt pasludināta no vājajiem un vienkāršajiem uz pasaules galiem”.¹⁸ Viņš ir noteicis, ka „pasaules vājie nāks un nogāzīs varenos un stipros”,¹⁹ un „[liks] kaunā stipros”.²⁰

Trešais — neatkarīgi no tā, kur jūs dzīvojat, neatkarīgi no tā, cik necili ir jūsu apstākļi, cik vienkārša ir jūsu nodarbošanās, cik ierobežotas ir jūsu iespējas, cik parasts ir jūsu izskats vai cik maznozīmīgs jums šķiet jūsu aicinājums Baznīcā, jūs neesat jūsu Debesu Tēva aizmirsti. Viņš mīl jūs. Viņš pazīst jūsu pazemīgo sirdi un jūsu mīlestības un laipnības darbus. Tas viss veido paliekošu liecību par jūsu uzticību un ticību.

Ceturtais un pēdējais — lūdzu, saprotiet, ka tas, ko jūs tagad redzat un pieredzat, neilgs mūžīgi. Jūs neizjutīsiet vientulību, bēdas, sāpes vai drosmes zudumu mūžīgi. Mums ir dots uzticams Dieva apsoliņums, ka Viņš neaizmirsīs un nepametīs tos, kuri savas sirdis pievērš Viņam.²¹ Ceriet un ticiet šim apsoliņumam. Mācieties mīlēt savu Debesu Tēvu un kļūstiet par Viņa mācekļiem vārdos un darbos.

Esiet pārliecināti, ka, ja vien jūs esat neatlaidīgi, ticat Viņam un paliekat uzticīgi, turot baušļus, kādu dienu jūs paši piedzīvosit solījumu piepildīšanos, kas tika atklāti

apustulim Pāvilam: „Ko acs nav redzējusi un auss nav dzirdējusi un kas neviens cilvēka sirdī nav nācis, to Dievs ir sagatavojis tiem, kas Viņu mīl.”²²

Brāļi un māsas, visvarenākā Būtne Visumā ir jūsu gara Tēvs. Viņš jūs pazīst. Viņš jūs mīl ar pilnīgu mīlestību.

Dievs jūs redz ne tikai kā mirstīgu būtni uz nelielas planētas, kas dzīvo īsu laiciņu, — Viņš jūs redz kā Savu bērnu. Viņš jūs redz kā tādu būtni, par kādu jūs spējat un par kādu jums paredzēts kļūt. Viņš vēlas, lai jūs zinātu, ka jūs esat svarīgi Viņam.

Kaut mēs vienmēr ticētu, paļautos un dzīvotu tā, lai izprastu savu patieso mūžības vērtību un potenciālu. Kaut mēs būtu cienīgi saņemt vērtīgās svētības, ko mūsu Tēvs ir mums sagatavojis, es lūdzu Viņa Dēla, patiesi Jēzus Kristus, Vārdā, āmen.

ATSAUCES

1. Skat. Mozus gr. 1:2.
2. Mozus gr. 1:10.
3. Mozus gr. 1:33.
4. Skat. Andrew Craig, „Astronomers Count the Stars”, BBC News, 2003. g. 22. jūl., <http://news.bbc.co.uk/2/hi/science/nature/3085885.stm>.
5. Mozus gr. 7:30.
6. Mosijas 4:11.
7. Mācība un Derības 18:10.
8. Skat. Mozus gr. 1:38–39.
9. Skat. William Knox, „Mortality”, red. James Dalton Morrison, *Masterpieces of Religious Verse* (1948), 397. lpp.
10. Mācība un Derības 121:7.
11. 3. Nefijs 11:38.
12. Mosijas 3:19.
13. Lūkas 18:14; skat. arī 9.–13. pantu.
14. Mosijas 2:17.
15. Dīters F. Uhtdorfs savas apmācības pabeidza kā labākais.
16. Skat. Apustuļu darbi 10:38.
17. Mateja 18:4; skat. arī 1.–3. pantu.
18. Mācība un Derības 1:23.
19. Mācība un Derības 1:19.
20. 1. korintiešiem 1:27.
21. Skat. Ebrejiem 13:5.
22. 1. korintiešiem 2:9.